

Compañía

REVISTA DE LA DONIA

Treball i Revolució

TERE era la companya responsable del consell d'empresa. Una noia treballadora, conscient; una bona i veritable antifeixista, desitjosa de fer triomfar el proletariat femení.

Per això tal vegada era mal vista de les altres companyes, encara inconscients de la gravetat del moment i cregudes que la guerra i la revolució volia dir mandrejar, passar-se-la bé i viure en una semiinconsciència d'esbarjos i desordres.

A qui admiraven elles era a Maru, una rossa oxigenada, de pell bruna torrada pel sol, que amb la seva hipocresia i manyagueries les tenia totes encisades.

Aquesta Maru, ultra predicar la llibertat i l'abolició de l'esclavatge, es dedicava d'amagat a sabotejar la fàbrica i a distreure les treballadores per a què produïssin poc.

Aquell matí, mentre Tere estava capficada com sempre damunt del seu teler, es sentí una veu que deia:

—Tere! Vina, donat Deixa-la estar la feina. A tu sí que no t'ha canviat la revolució.

Era Maru, amb la mirada maliciosa que s'endua els esguards i les simpaties de les companyes.

Tere no escoltava la veu i el riure amarat de ressonàncies iròniques de la mala treballadora ni de les seves companyes.

Tere feia feina.

Pel seu caparró de noia de vint anys, ple d'il·lusions, ungit de desigs, frisós de cobejances, una imatge prenia peu, s'engrandia, es feia visible amb tota la seva magnitud.

Un home, aquell que li adreça un somriure ample amb un deix de picardia als ulls, aquell que un dia li vingué a dir que marxava al front..., que li estrenyè amb força les mans..., amb el qual, sense saber com ni per què, es trobaren enllaçats en una abraçada que fongué llurs vides... Ella, en acomiadar-se'n, amb el somriure als llavis, havia sentit que una llàgrima perlejava sobre les seves galtes rosades de carni.

...Ell!... La guerra! La fita de tots els seus anhelis i de totes les seves il·lusions...

Ell lluitava per la llibertat. Ella treballava per al dia de la victòria.

I Tere, endinsada en el mar dels seus pensaments, que l'omplen d'orgull i de força, no escolta la veu melosa de Maru, la noia de pell bruna torrada pel sol, ni el riure estrident de les companyes.

Ella treballa.

En un recó de fàbrica la xerrameca, cada cop més aguda, trenca el ritme constant i seguit del teler de Tere.

Ningú no treballa.

Com sempre, es celebren reunions, es tramèn complots, es diuen noms per a un nou consell d'empresa. Hom desitja substituir Tere, de la qual ningú no n'està content. És un veritable safareig.

La veu de Maru és la nota característica de l'enrenou de cada dia.

—Prou! diu—. Ací no es treballa més. Potser sí que s'ho ha cregut aquella tivada i carregada de fums, que d'ençà que és «dalt» és pitjor que els antics burgesos. És que s'ha fet o no s'ha fet la revolució?— crida, indignada.

—Molt bé... Molt bé...— diuen totes.

Rialles, comentaris, crits i mots incomprensibles dits a mitja veu. Anarquia. Desordre complet.

«...Revolució...» Tere no ha comprès ben bé el que deia Maru parlant de revolució en els llavis de Maru.

«Revolució... és el treball feixuc de cada dia, de cada hora, per a un demà de més amplies horitzons. Revolució. Perquè ella i altres homes lluiten per a conquerir pam a pam la llibertat del cos i la grandesa d'un ideal que porten arrelat a l'ànima.»

I Tere no ha comprès ben bé el que deia Maru parlant de revolució.

Han passat dies. La fàbrica segueix com abans. Al pati, als passadissos, a tots els recons de la casa, fressa, remor de paraules, rialles i acudits de mal gust.

Els telers enyoren el rondineig alegre que unes mans hàbils imprimen a llurs cossos.

Solament Tere, la mosseta insignificant, allà al fons, aprofita totes les hores del dia.

La guerra li suggereix estampes d'abnegació i de sacrifici.

Avui ha marxat el seu germà.

La seva mare l'ha abraçada i, sense que la bona dona li hagi dit res, Tere ho ha comprès tot: ha de suplir el que ha marxat.

Avui es quedarà a treballar més hores.

S'ha fet fosc.

Només el teler de Tere ressona feblement en tota la sala.

Una ombra es retalla per la finestra del celobert.

Tere s'apropa a la finestra. Arrecerada a la paret, mira d'esquitllentes a la part de fora.

«Maru! On va Maru? Camina de puntetes i sembla portar una cosa fosca a les mans...»

Tere la segueix, temorenc.

Maru vigila, s'atura a cada pas. Tem. Vacil·la. Respira l'aire fresc de la nit i segueix caminant.

Travessa patis. Obre amb compte la porta de la sala de les màquines. Es perd en la foscor.

Tere ha aplegat el pas; no la perd de vista. Veu Maru que, amb un somriure malèvol, irisat de llampegueigs de traïció, ha deixat a terra, allà a la sala de les màquines, dels estris de treball redemptor, una bomba de gran potència amb una llarga metxa ja encesa.

Tere s'hi precipita. Agafa l'explosiu amb mà ferma i apaga d'un buf la flama que l'anava a fer esclatar.

Una exclamació de fera acorralada, plena de ràbia i terror, surt de la gola de Maru, que tremola de pànic.

Les companyes rodegen Tere. No saben com agrair-li el seu gest.

—Si tu no l'haguessis quedat a treballar...— li diuen.

I en llurs ulls s'hi llegeix tota l'admiració que senten per la companya bona que ha fet del treball l'única arma de salvació, i l'heroisme de la qual ha salvat la fàbrica i el treball i el pa de totes.

Avui els telers dringuen com cascavells a mans de les treballadores, convençudes. A Maru no l'han poguda trobar.

Tere no en recorda d'aquella nit sinó el crit horrible de la traïdora i un cop de porta enèrgic i sonor que ressonà en tota la fàbrica.

Maru, la noia de pell bruna torrada pel sol, com tots els covards, fugí després del seu fallit intent criminal.

MARINA SANFELIU

EDITORIAL

PER a la dona no hi havia mai descans. Després de la jornada de la fàbrica o del taller, començava la desesperant jornada de la llar. Preparar el sopar, rentar la mainada, anar a comprar, posar el menut al llit... Fregar, planxar, esterrear... Un tràfec constant, sense repòs i sense fi, que acabava per rendir el cos i l'esperit. Ficar-se al llit a mitja nit, llevar-se a les cinc, sense una fugida, sense una esperança de goig.

«No estava preparada.» «Hom no li havia ensenyat altra cosa.» «No servia per a res més.» I encara que la veu de la seva consciència d'oprimida li deia que tot allò era fals, injust, criminal, la dona espanyola seguia dins la doble explotació com a proletària i com a dona.

Fins que la revolució popular iniciada el 19 de juliol del 1936 començà de salvar-nos. D'antuvi, les lleis polítiques i civils ens feren tota mena de promeses i declaracions falaguères, però nosaltres ja sabíem una cosa, apresa dolorosament llavors de la concessió del vot femení: sabíem que sense alliberament econòmic no hi ha emancipació possible. Ens interessava —qui ho dubta?— l'emancipació enfront del marit, la igualtat de drets civils i polítics enfront de l'home, poder esdevenir metgesses, advocades, enginyeres... Però ens interessava molt més la igualtat dins la fàbrica a l'hora del treball i també a l'hora de la paga. Per què nosaltres no podíem, sinó excepcionalment, sortir de la nostra secció? Per què nosaltres no podíem aprendre el treball mateix que feia el company X? Per ventura nosaltres no arribaríem a ésser tan hàbils com ell? Per què, treballant el mateix nombre d'hores que ells i fent la mateixa feina, a l'hora de la paga ens donaven amb prou feines la meitat del que donaven a ells?

Amb tot, la sang dels nostres fills, dels nostres companys, del poble antifeixista en general, no serà vessada inútilment; al contrari, poc a poc comença a avançar-nos quelcom del que serà el demà de la victòria. El Govern de la Generalitat de Catalunya, mitjançant l'actual Conseller del Treball, Rafael Vidiella, ha vingut a remeiar l'espantosa injustícia que planava damunt de la dona obrera. D'ara endavant podrem aspirar al treball que més ens abelleixi dins la branca que més ens convingui, amb un sou idèntic al de l'home. Solament ens exigeixen que sapiguem bé el nostre ofici. Essent el nostre Govern un govern de Front Popular, del poble i per al poble, ha pres totes les mesures per a què les dones que ho desitgin puguin fer l'aprenentatge de l'ofici que triïn —i això sense despeses de cap mena— dins l'Institut d'Adaptació de la Dona. Aquest institut és una escola femenina, on la dona aprèn ràpidament a treballar. Des d'allí passa a ocupar un lloc en la producció, amb el mateix sou que l'home, i a substituir-lo quan aquest es converteixi en soldat del gloriós Exèrcit Popular Regular.

L'Institut d'Adaptació Professional de la Dona obre un ample horitzó de perspectives a una infinitat de dones que fins avui es desesperaven sense saber què fer en la llar: permet d'augmentar llurs ingressos a moltes obreres mal retribuïdes i amb això enlairar el nivell de llur viure, disminuint el treball enervant de les feines domèstiques; possibilita la incorporació a les nostres indústries de guerra de milers i milers de braços més, que ens manquen per a proveir el nostre Exèrcit Popular Regular. I no deixariem d'escriure si volguéssim detallar tots els avenços que aquest institut procurarà a les dones catalanes.

COMPANYA felicita tot el Govern de la Generalitat, i especialment el company Rafael Vidiella, per la manera encertada de recollir i encaminar els fervents desitjos de les dones catalanes.

I nosaltres, dones totes, hem de demostrar la nostra adhesió a aquest Govern que ha sabut comprendre quin era el veritable camí de l'emancipació femenina: la capacitació i el treball dignament retribuït, que ens permeti viure amb els nostres fills i amb els nostres marits una vida benaurada i útil a la col·lectivitat, a la guerra i a la revolució del poble.

infants soviètics

FETS VISCUETS

A la sala de nines del Palau dels Pioners i Infants d'Octubre, a Kharkou, té lloc un episodi de la guerra italo-abissínia.

D'antuï, assistim a la mobilització. No hi ha dubte: els abissinis són més nombrosos. Tot el material bèl·lic disponible (avions, automòbils blindats, fusells) és acaparat per les nines negres. En acabar els fusells, hom se les heu amb els caçapapallones. Així podran capturar l'«enemic». L'«enemic», però, estava de pega. Ningú no volia ésser l'«enemic».

—Ja veieu! Si no hi ha italians, com voleu que fem guerra?—
Quin conflicte!

—L'altre dia ja vaig fer d'italià —cria un infant tot roig, galtabufat—. No vull tornar a ésser-ne.—
Tothom vol ésser abissini. Caldrà que s'estableixin tornos.

Amb penes i treballs s'ha format l'exèrcit italià. S'han repartit les armes. L'exèrcit feixista existeix a la fi. Els abissinis es constitueixen en tiradors. A una mà duen una nina negra; a l'altra, un caçapapallones.

Comença la batalla.

Els caçapapallones abissinis capturen avions, tancs italians... Dues nines blanques són fetes presoneres. Les nines negres criden «Visca! Visca!» i defensen coratjosament l'Etiòpia.

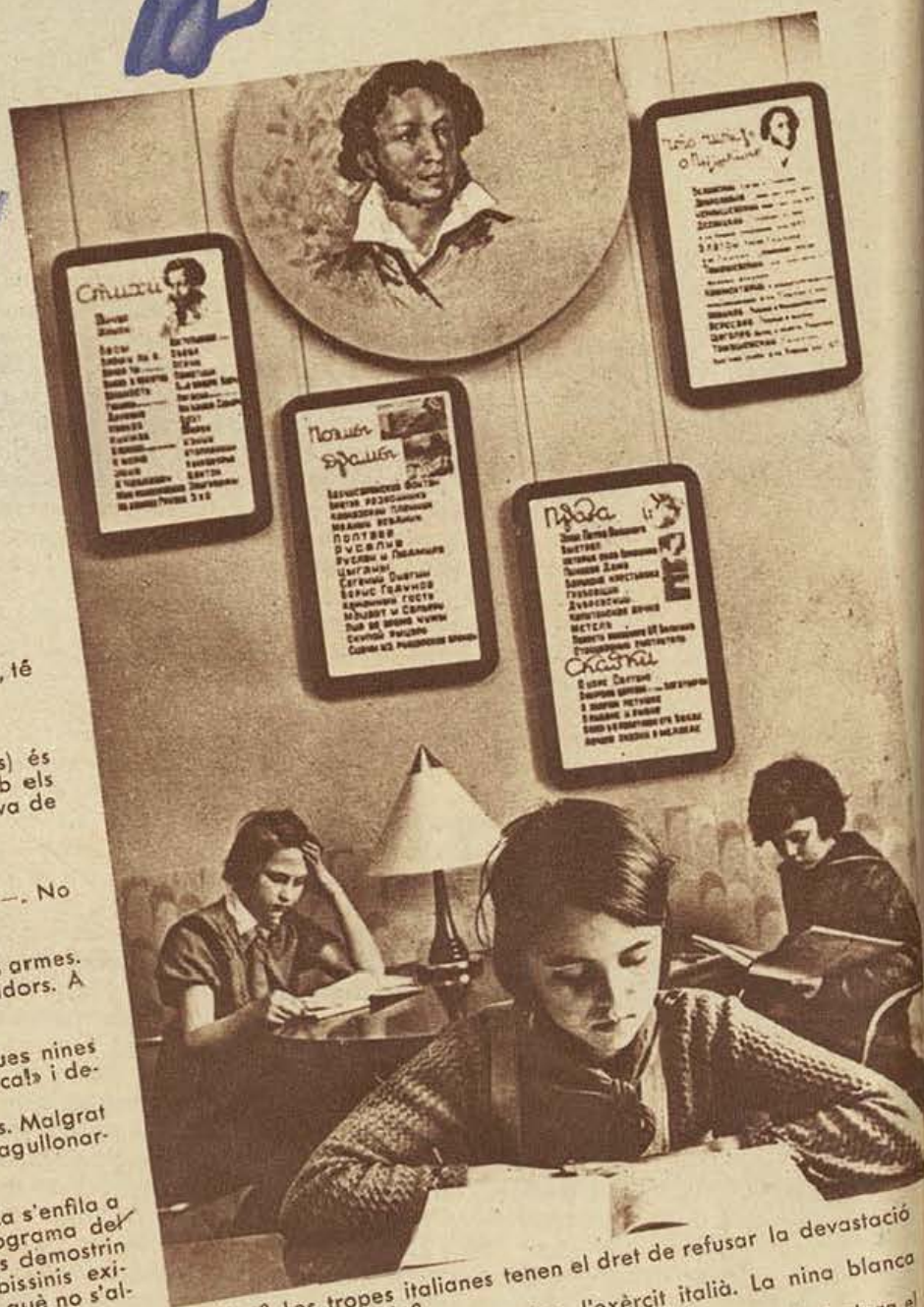
Les tropes italianes destrueixen les ciutats, incendien els pobles. Malgrat això, els abissinis conserven el bon humor. No pas els italians! Cal agullonar-los i excitar-los. No és feina fàcil.

—Apal Aixequen el vostre entusiasme, imperialistes!—
Si que farem plantat! Les tropes italianes vacil·len. Una nina blanca s'enfila a un automòbil blindat. Engaga un discurs que no figura en el programa del dia. Les nines abissínies s'indignen. «Caldrà que els imperialistes demostrin que són imperialistes.» Fet sense precedents: els abissinis exigeixen que els italians ataquin, robin i assassinin per a què no s'al·terni les regles del joc.

Un representant de l'estat major italià fa un discurs. Epl Epl! Anem a parlar. És «legal» que esclati una revolta en el camp dels imperialistes? Les tropes italianes tenen el dret de refusar la devastació de la pacífica Etiòpia?

Vaja! La insurrecció s'estén dins l'exèrcit italià. La nina blanca adreça un discurs als amotinats.

—Si no ens podem revoltar no jugaré més a italians —declara el noi galtabufat.

Lletres d'espectadors

AL Teatre Central per a Infants, dirigit per Nathalia Sats; al Teatre Central de l'Espectador Jove i a altres teatres per a infants de Moscou, reben mils i mils de lletres d'espectadors.

Heus ací una mostra:

«...Què vol dir un «princep»? És un nom de família?»

«...Com vos les arregleu per a què el col s'alzequi tan bé, escenari amunt?»

«...D'ençà que he visitat un kolkhos que m'estimo la natura...»

«...Digueu-me com heu fabricat aquest astre. Jo vull tenir-ne un a la meua cambra!»

«...Per què un «rapis-volant» vola sense un motor? Com pot volar si no té motor? Cal que n'hi poseu un, altrament tots els meus companys m'hi farien un tip de riure...»

«...M'agraden molt els contes d'Andersen que es representen en el nostre teatre. Però per què els porquets de la princesa no porten la cara retorçada?»

כשרות

«Els jueus són criminals, agressius, dimonis en forma humana.»
 «El puny a la gorja al jueu abjecte.»
 «Per sempre fora de la llei els jueus.»
 «Qui lluita contra els jueus, lluita contra el diable; qui venç el diable, conquereix el cel.»
 «No podem negar que el jueu sigui un ésser humà. Però també la puça és un animal d'espècie repugnant.»

I mentre ells vagin recitant tots els aforismes antisemites —veritables compri-mits de tota la la cretinitat d'un règim—, nosaltres prosseguirem estudiant ciència de jueus, admirarem art de jueus, llegirem amb delectació obres de jueus i esco-llirem amb preferència els films interpretats per jueus. Sense comptar amb el plaer que ens proporciona saber que amb això ens diferenciem dels feixistes. Per nosaltres, cada cosa que ens diferencia d'ells és com una mena de condecoració.

TANISCHKA

NO parlem ja d'Einstein, ni de Karl Marx, ni de Zweig, ni de Freud: anem a referir-nos a l'esfera més pe-tita i humil del cinema. També en ella, com en totes les arts i en totes les ciències, els semites han conquerit, amb llur prodigiosa flexibilitat espiritual, els llocs pre-eminentes.

Tenim els noms de Paul Muni, de Ricardo Cor-tez, d'Eddie Cantor; tenim la personalitat magnífica d'una Louise Rainer, primer premi d'interpretació; la sensibilitat única d'Elizabeth Bergner, menuda i intensa Caterina de Rússia i protagonista incompara-ble de «No em deixis»... I de tants i tants d'altres prestigis que admirem pregonament, fins que un dia, d'una manera accidental, sabem per què: «Ah, naturalment..., si és jueu!»

No es pot negar, per molt que els antisemites puguin i escampin llur tàctica verinosa, llur xeno-fòbia innoble, Israel no sols no inspira menys-preu, sinó enveja, i en tenim la prova en els mateixos antisemites. Cerquem les arrels de tots els odis, observem el que odia injustifica-dament: comptat i debatut, no trobarem més que un contingut miserable de despit i de por.

Feixisme o negació d'intel·ligència, odia els jueus. A Alemanya els ha perseguit sense humanitat, sense trèva, i cada un d'ells, pel sol delictes de pertànyer a una raça més flexible i més fina, ha hagut de viure una terrible odissea d'angoixa i sofrència. El hitlerisme s'ha manifestat d'una manera bestial, estúpidament san-guinari, enemic dels israelites. I tota aquesta virulent hostilitat ha estat abocada a Alemanya per mitjà d'afo-rismes que es fan aprendre de me-mòria als infants aris i que van de boca en boca com si fossin parau-les sagrades:

PRIMERA CONFERENCIA NACIONAL DE L'ALIANÇA DE LA DONA JOVE

dones de Catalunya en l'esperit de l'antifeixisme, del progrés i de la cultura.
Endavant, dones de Catalunya! Com les vostres germanes d'Espanya, a lluitar fins a vèncer el feixisme i obtenir per a la nostra joventut una vida més alegre i feliç.

L. I.

Resolucions que presenta la 1.^a CONFERÈNCIA NACIONAL DE LA DONA JOVE, celebrada els dies 30 i 31 de juliol del 1937.

- 1.ª Les noies de l'ALIANÇA NACIONAL DE LA DONA JOVE lluitaran fermament per les llibertats nacionals i socials de Catalunya.
- 2.ª L'ALIANÇA rep amb joia el decret de la Conselleria de Treball en el que fa referència als instituts de readaptació professional de la dona, en els que ens concedeix la mateixa igualtat de drets. Ho recolzarem i ho defensarem decididament per ésser una de les bases per les quals ve treballant la nostra ALIANÇA.
- 3.ª Que es legalitzi plenament la situació de les noves famílies i s'implanti el subsidi de la maternitat a càrrec de l'Estat.
- 4.ª L'ALIANÇA s'adreça al Govern de la Generalitat de Catalunya per a demanar-li que recolzi els clubs de fàbrica, veritables llars de les noies treballadores i una de les armes més formidables per a poder crear una joventut cultural amb coneixements tècnics dels quals ha estat mancada fins ara.
- 5.ª En el que fa referència a les nostres noies camperoles, que amb tant d'entusiasme vénen treballant des dels camps de producció pel triomf immediat de la guerra, demanem igualment l'ajut oficial per arribar a la creació de granges agrícoles, que han d'ésser a l'ensens la veritable escola on les noies camperoles puguin elevar llurs coneixements tècnics i culturals.
- 6.ª Les noies de l'ALIANÇA treballarem amb tot el nostre entusiasme per la creació de guarderies infantils a tots els llocs de treball, ja que considerem que aquesta és una de les bases principals, sense la qual moltes dones no podrien portar a terme el decret de la Conselleria de Treball. Demanem, doncs, en aquest aspecte, al Govern de Catalunya, que ens presti la seva col·laboració incondicional.
- 7.ª L'ALIANÇA aspira a ésser una organització de noies fortes i sanes; per assolir-ho, un dels mitjans més formidables és l'esport. Per això reclamem al Comissariat d'Educació Física i Esport que posi al seu abast totes les facilitats que siguin necessàries per aconseguir-ho.
- 8.ª L'ALIANÇA NACIONAL DE LA DONA JOVE creu que un dels mitjans més grans i imprescindibles per a guanyar la guerra és la unitat de tota la joventut avançada i progressiva que aspira a un esdevenidor de pau, de treball i de cultura. Lluitarem, doncs, sense escatimar cap esforç per a implantar a Catalunya l'organització única de tota la joventut.
- 9.ª Que es recolzi per part del Govern tot el pla de treball que presenta l'ALIANÇA.

LES dones catalanes han celebrat la primera Conferència Nacional. I per primera vegada s'han reunit, sense distinció d'ideologies ni tendències, disposades a discutir germanolment llurs problemes i a trobar el camí just per a col·laborar d'una manera efectiva al triomf de la guerra.

Delegades directes de fàbriques i tallers, representants genuïnes de les dones camperoles, feren arribar a la conferència llur veu sincera i entusiasta, la càlida veu de les dones catalanes que volen fer-se dignes dels combatents que tot ho sacrifiquen en el front. I, al costat de les dones catalanes, les dones de València i de Madrid vénen a oferir-nos llurs experiències, a parlar-nos de llurs lluites, dels dies viscuts per la joventut madrilenya en l'heroica defensa de Madrid, on les dones, en mig dels obusos que queien implacables i dels incessants bombardeigs, continuaven treballant, fabricant incansablement per als braus soldats de la República.

Totes coincidiren en la necessitat de no escatimar cap esforç per a guanyar ràpidament la guerra. D'enrolar totes les dones catalanes en les tasques de l'Aliança a través de les Cases de la Dona Jove. D'educar infinitat de companyes que gràcies a un règim injust no coneixen ni les primeres lletres.

Preparar immediatament una joventut femenina forta i culta, amb condicions de substituir els homes en els treballs de rera-guarda, d'ocupar dignament un lloc en l'exèrcit de la producció, de conquerir a la fi, per a sempre, l'alliberació tan pregonament desitjada.

En acabar, presentaren les conclusions següents per les quals vitarà l'Aliança Nacional de la Dona Jove.

CONCLUSIONS

Esperem de l'entusiasme de les nostres dones i de la capacitat de llurs dirigents que ben aviat assoliran la realització d'un veritable i ample moviment femení encaminat a educar totes les

PER UNA JOVENTUT SANA FORTA I FELIÇ

ràpidament a la victòria; per això treballem amb entusiasme i incansablement fins aconseguir no solament agrupar les noies, sinó unir les joventuts femenines i masculines de totes les tendències sota la consigna de l'Aliança Nacional de la Joventut i anar conjuntament fins assolir el triomf definitiu.—

Prometo a Francesca que les seves paraules, curulles d'entusiasme, seran conegudes del públic femení català per mitjà de COMPANYYA.

Llibertat PICORNELL

És un honor per a nosaltres, dones, tenir els nostres homes en l'heroic Exèrcit Popular.

Els nostres fills defensen la vida i la felicitat dels nostres néts. Glòria als combatents de l'Exèrcit del Poble!

Mare: aquesta guerra ja no la fem per als altres. ÉS LA NOSTRA GUERRA.

AQUESTA és la consigna que duu gravada en el cor tota la joventut espanyola, valenta i heroica, que tan admirablement s'ha afrontat amb aquesta guerra d'invasió.

Tota la Ibèria està regada de la sang dels joves herois que han ofrenat llurs vides per l'alliberació de la nostra terra. Caigueren Lina Odena, Antònia Portero, Graells, La Rosa, Nino Nanetti, Santamaria i d'altres que han desaparegut calladament en els diversos fronts de combat.

Aquesta lluita cruenta ha estat la forjadora dels que avui dirigeixen el moviment juvenívol.

Hem tingut l'ocasió de parlar amb una de les més destacades figures del moviment jove femení de València.

Es diu Joana Francesca, dibuixant notable que dirigeix la secció de propaganda de la «Unión de Muchachas», agrupació formada per gairebé totes les noies de València.

Ens contesta alegre i optimista.

— La «Unión de Muchachas» de València —ens diu— ha estat formada després de l'«Aliança de la Dona Jove» de Catalunya. Vosaltres, amb el vostre exemple, ens haveu donat el camí a seguir.

La nostra organització —continua— està al seu començament. Estem formant l'organització «Alerta», juntament amb els nois que per llur edat no poden entrar a files. A Madrid ja fa molt de temps que funciona, però ací encara no. La «Unión de Muchachas» també està preparant el Congrés de Noies, que es celebrarà molt aviat.

— Quins projectes teniu?— li pregunto.

— Oh! —diu, somrient—. Projectes, molts. Treballar per a la guerra, augmentar la producció... Per bé que nosaltres, les noies joves, ens dedicarem també a l'ensenyament cultural i esportiu, que és més propi de la nostra edat.

Les dues coses poden fer-se a la vegada —segueix—. Volem formar també escoles rurals i centres esportius per a la jove temperola, ja que és, per la seva manca de cultura que desgraciadament no s'interessa prou per al nostre moviment.

— Editeu algun periòdic o butlletí?

— Em sembla que molt aviat publicarem una revista que serà l'òrgan de la nostra aliança i es titularà «Muchachas». Voldríem que fos com la vostra revista COMPANYYA, i encara que no pugui ésser tan bona, tinc la seguretat que sortirà dintre molt poc temps a la llum pública, puix que ja tenim força material.—

Mentre parlàvem, Joana Francesca no ha deixat un moment de treballar.

— Faig un dibuix per a la vostra revista —em diu, molt seriosa—. Ja veus que els joves pensem en tot.—

Ara li pregunto què opina sobre l'Aliança de la Dona Jove de Catalunya.

Em respon:

— Com he dit abans, ella és la que ens ha donat el camí vers l'aliança femenina juvenívola en tota l'Espanya lliure. I ara ja tenim, ultra Catalunya, Madrid, on hi ha també un formidable moviment femení.

Comprenem que la unió de tota la joventut espanyola ens conduirà més

«Companya» a PARÍS

EL CONGRÉS MONDIAL DE DONES CONTRA LA GUERRA I EL FEIXISME

EL Comitè Mundial de Dones contra la Guerra i el Feixisme ha celebrat a París, els darrers dies de juny i primers de juliol, el seu Congrés Internacional, al qual han assistit delegades de tots els països, àdhuc dels que sofreixen una dominació feixista o prefeixista.

En aquest congrés —on, obeint el primer postulat del comitè, «unitat de les dones», han imperat la unió i la companyonia més completes— s'ha posat de manifest, una vegada encara, la tasca formidable realitzada pel «Comitè Mundial de Femmes» per l'ensorrament definitiu del feixisme i de la guerra, per la millorança dels drets de la dona i de l'infant i per l'ajut a l'Espanya republicana, que lluita en aquests moments no sols per la seva llibertat, sinó per la llibertat de tots els pobles.

Hem pogut adonar-nos del que significa l'activitat d'aquestes dones admirables, que posen al servei de la cau-

sa de la Independència i la Pau mundials el coudal immens de llur sensibilitat, intel·ligència i energia. Dones com Gabrielle Duchêne, Helena Stasova, Bernadette Cattaneo, Maria Rabaté, Gertrude Doby, Helena i Luce Langevin, Wanda Landi, Alice Degeer, etcètera, no fracassen, i tenen prou cor i prou cervell per a mobilitzar masses enormes d'altres dones i moure tots els sectors de l'opinió pública.

En números propers us farem conèixer el programa i les tasques del C. M. F., així com alguns informes interessants pronunciats al congrés per les companyes del comitè.

Es celebrà la «quinzena d'amistat internacional», on tingueren efecte diversos actes en honor i profit dels pobles hispànics representats per Bargalló, Algarra, Rius i Eloina. Bernadette Cattaneo, secretària general del C. M. F., féu un informe que resumeix gran part de les aspiracions del comitè i que reproduïm en extracte.

INFORME DE LA SECRETARIA GENERAL DEL C. M. F.

La companya Bernadette Cattaneo s'adreça a les congressistes. Diu que el propòsit del Comitè Mundial de Dones és la unió estreta i perfecta de totes elles, sense distincions ni categories, per a poder lluitar així conjuntament amb tota eficiència contra l'enemic comú.

Tenim el deure, inajornable, apremiant, d'unir-nos, perquè unides serem una força benefactora i incontestable. Ajuntar les dones i empenyer-les devers uns principis, com a una sola personalitat, és una forma de treball que mereix tot el nostre desvetllament i que ni un sol instant hem de negligir.

I per quina raó és tan necessària la unió nostra? Per quina raó ens és precis crear aquest moviment femení, fort, poderosíssim?

Sabem per una banda que —malgrat tots els esforços dels misògins— la nostra influència en la vida social és formidable i que el feixisme serà vençut arreu del món quan arreu del món les masses femenines el detestïn i el combatin alhora, sota una mateixa disciplina. I sabem per l'altra que, dissortadament, és la dona mateixa la que ha de fer-se el seu camí de redempció.

Es una trista veritat, però veritat a la fi. Ningú no s'amoïnarà massa, ningú no lluitarà tenaçment perquè se'ns atorguin els drets que ens corresponen. Som nosaltres, les dones, doncs, les que ens hem d'amoïnar i hem de lluitar per la conveniència nostra i la dels nostres fills.

Analitzeu, si no, quina ha estat l'actitud dels partits polítics. Els de dreta han utilitzat i utilitzen les dones com a instrument d'espionatge, de propaganda, etcètera. Però no és la intel·ligència ni la capacitat femenina el que els partits de dreta cerquen com a col·laboradores, sinó, principalment el «sex-appeal». Sigui com sigui, fan servir la dona, o el seu «sex-appeal», per a l'obtenció de llurs fins polítics, però mai no li agraeixen elevar-la de nivell jurídic, cosa que seria per ells una violació de principis o una mena de sacrilegi. El mateix esdevé amb el feixisme: sol·licita humilment, servilment, l'ajut femení per a entronitzar-se, i un cop ho ha aconseguit relega la dona a darrer terme, negant-li àdhuc els avantatges més elementals.

I els partits d'esquerra? La veritat, també la trista veritat, companyes... Inclouen la solució de la situació de la dona en llurs programes; parlen, prometen..., però res no cristal·litza a l'hora de les coses pràctiques. Les dones no militen ni es desenvolupen de bon tros en la política —llevat d'un sol país, la U. R. S. S.— com han de desenvolupar-se en la vida.

Arribem, doncs, i una vegada més, a la conclusió que per a obtenir els nostres drets, per combatre amb tota la nostra força la guerra i el feixisme, hem de procurar la unitat i formar un gran moviment de dones, perquè no podem refiar-nos de ningú més.

Els partits d'esquerra, per la unió, han fet els Fronts Populars. Una cosa semblant és el que podem fer nosaltres, les dones. Podem unir-nos amb les pacifistes cent per cent, de bona fe, perquè elles també professen l'odi a la guerra. Amb les catòliques veritables, autèntiques, que ens poden ajudar molt en el nostre treball. Amb les republicanes, amb les comunistes, amb les socialistes.

I no rebutjarem cap element femení de bona fe que se'ns apropi si els seus fins són també els nostres fins, perquè un dels primers objectius del C. M. F. és unir les dones, i nosaltres, per a treballar conjuntament, recordem tot el que ens uneix i deixem de créure en l'existència de tot el que podria separar-nos.

No som ni un sindicat ni un partit polític: som només un moviment, un nexa entre totes les dones, per a obtenir arreu del món la pau, la llibertat, el treball i les justes reivindicacions de la dona i l'infant.

Mare: El teu fill és necessari al front per a defensar la pàtria i la revolució del poble. Aquesta guerra la fem per a nosaltres. Ja no es tracta de defensar les mines d'un gran senyor, ni de venjar un agravi inferit a un rei, ni de despollar a homes de color de llurs terres, ni de conquistar un nou mercat per a engrossir la butxaca dels capitalistes nacionals. Es tracta del que és nostre, de nosaltres mateixos, del que pertany al nostre poble. Són les nostres mines el que defensem; és l'agravi al poble el que el poble venja amb justícia; són el nostre sòl i les nostres riqueses el que no volem lliurar a Alemanya i a Itàlia feixistes; és la nostra pròpia cultura la que volem salvar de la barbàrie hitleriana i mussoliniana.

© Archivos Estatales, cultura.gob.es

Stajanovistes

L'STAJANOVISME augmenta cada dia a Catalunya. La dona sent la guerra i vol contribuir amb el seu esforç a una fi victoriosa.

La consigna de crear una reraguarda forta ha arribat fins als reconcs més apartats.

La dona ha comprès que cada individu ha de multiplicar-se per a realitzar la consigna.

Tot això resta ben palesat en aquest taller de material de guerra on ha estat organitzada la brigada de xoc: grups de dones a les quals no mou altra il·lusió que produir més i perfeccionar llur treball.

En aquest taller hi ha més de cent dones; però hom no escolta res sinó el soroll de les màquines. Dones amb una consciència de classe que volen defensar i ajudar llurs germans que lluiten al front, amb tot l'esforç i els sacrificis necessaris.

Treballar i produir més és el que cal pel bé de la guerra.

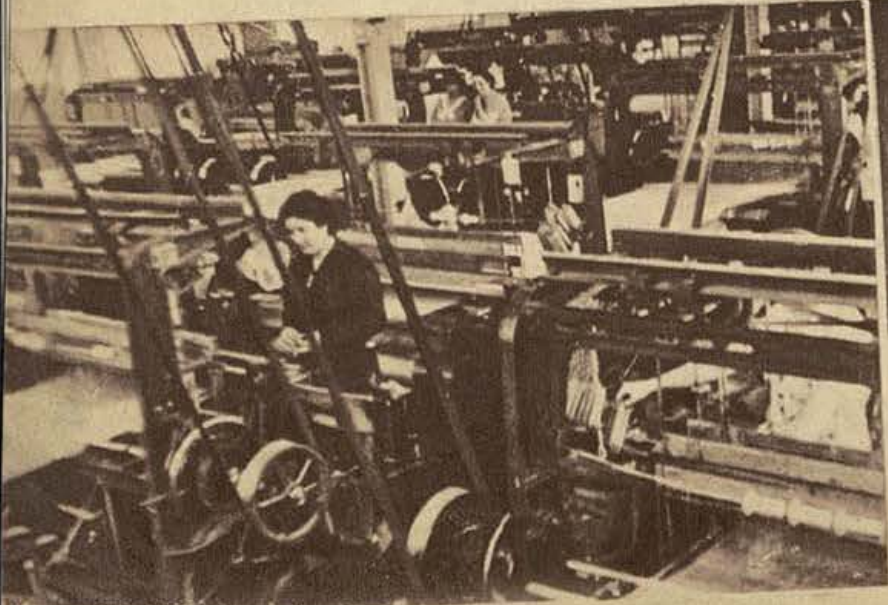
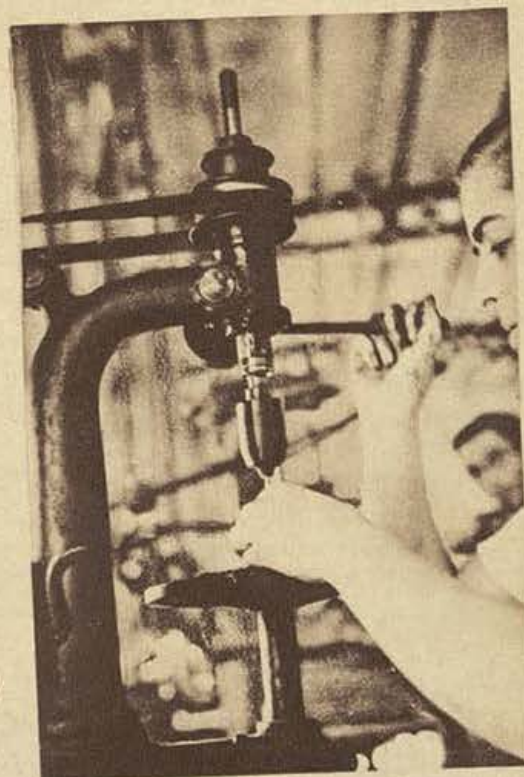
Cada dona antifeixista ha de produir tot el que pugui.

Avui ja no treballem per al burgès: treballem pels interessos dels propis treballadors. És per això que no cal que regalegem ni temps ni afany.

Tot ho hem d'encaminar a la fi de la guerra i a l'assoliment de la victòria.

Propugnem la creació de l'estajanovisme en el camp i en les fàbriques.

AZUARA

Per damunt de les fronteres. Germà d'Itàlia

FOU en un poble del front aragonès, en un de tants hospitals de sang instal·lats gràcies a l'esforç inesgotable i entusiasta d'un grup de noies i de nois, els quals han realitzat el miracle de convertir un vell casal en hospital. Allí els nostres braus soldats són sotmesos a delicades operacions quirúrgiques; allí reben, de mans de les abnegades i abnegats infermers, les cures que els remetran a la vida, que els retornaran a la llar.

Nosaltres refem amb energia i amb paciència el que la metralla enemiga, cruel i inhumana, ha malmès.

Els ulls d'aquests homes ferits tenen per a nosaltres, que els rebem amoroses, tota la dolça gratitud que floreix en els nostres cors, com una recompensa de les hores d'angúnia, d'espera, de perill i d'impotència que passem bo i pensant en ells.

Jo he viscut hores inesborrables entremig d'aquests heroics soldats de la revolució.

Recordo un jove italià, en una de les nostres sales. No troba ni pau ni assossec. Els seus ulls esdevenen més grans a força de sofriment. La febre els fa brillar d'una manera extraordinària. Els llavis es mouen continuament bo i remugant paraules incomprensibles. Aquest murmur dolorós trenca i omple d'inquietud el silenci de la nit, que les respiracions penoses dels malalts poblen d'un panteix angunós.

Ara i adés m'atanso a l'italià amb una espelma als dits. Desitjo de tot cor que la febre el deixi dormir, però la febre continua, implacable. Omple el jui del pobre voluntari d'imatges terrorífiques i torturants.

—Companya —em diu—, el que m'esdevé és tan horrible!... Esguarda les meves mans: de sobte esdevenen petites, petites..., s'allunyen de mi..., em fugen... Jo també esdevinc petit, m'allunyo..., m'enfonso..., desapareixo... Mira, mira, companya, ja tornen a marxar! Això és espaventable!—

Li eixugo el rostre, pel qual davallen infinites gotetes de suor. El faig beure una mica. Però la seva obsessió continua. Procuo en va de tranquil·litzar-lo. L'he d'abandonar perquè un altre ferit em reclama. Ben aviat torno al costat de l'italià. Aquells ulls amaratats de febre i de pesombre m'atrauen dolorosament.

Li prego que faci un esforç per a lliurar-se de la mania que l'aclapara. Ell, però, m'agafa una mà i crida:

—No te'n vagis, companya; t'ho prego...—

Més tard diu que voldria escriure. Insisteix, prenent que cal que ho faci. No el puc convèncer de què no li convé aquest esforç. Tant m'ho prega, que penso que serà millor accedir a la seva requesta.

Li duc paper, ploma i tinta. L'escena que segueix resulta fantàstica. Els llits apareixen amb prou feines visibles en la fosca, amb llur trista

càrrega de misèria i de dolor. I en mig d'aquest fons dramàtic es destaca la figura pàl·lida i esprimatxada d'aquest noi, amb les seves faccions demacrades i el rostre groc, desfigurat pel terror de les visions horripilants.

S'incorpora. Refusa la meua oferta d'escriure sota el seu dictat. Escriu penosament. Un nou calvari comença. El seu cervell, trastornat per la febre, no pot arribar a coordinar les idees. Escriu penosament una lletra darrera l'altra: C-a-r-l-o. Ha format un nom, que repassa una i altra vegada a mitja veu, anguniosament, amb por d'oblidar alguna cosa.

Deixa d'escriure per a explicar-me que Carlo és un germà seu que viu a França. Ara li plau parlar-me de la família.

—He fugit de la Itàlia feixista —diu—. Hi he deixat mare i germana. Què pagaria per saber quelcom d'elles!—

Però la germana no vol saber res d'aquell germà que prefereix l'exili a la tirania feixista. No, la germana no pot perdonar el gest d'aquest xicot que ara roman ajassat, enfecat, en perill de morir sol a l'estranger.

—La mare —diu el voluntari quan el seu jui pot deslliurar-se de les escomeses de la febre—. La mare! Què deu fer? I la germana? Ah! Elles no saben que estic tan lluny, sol... i malalt...—

—No estàs sol —li dic dolçament—: estàs entre germans que comparteixen els teus ideals i que t'estimen. Si la teua mareta no pot assistir-te, ja ho faig jo avui, i demà ho farà una altra companya, amb bata i casquet blanc, com jo. Tots farem el que podrem per a alleugerir els teus sofriments i distreure els teus pesombres.—

A la fi s'adorm, amb sobresalts i sospirs, queixes i inquietuds.

Que sola em sento! Em faig l'efecte d'un capità de vaixell sobre una mar hostil. Apreto els punys dins les butxaques de la meua bata, com ho faria en el timó, al mig d'una tempesta, amb un sentiment de coratge i de desesperació.

Estic sol! Sola i impotent en mig d'aquests homes que sofreixen i als quals res no puc ofrenar. Els dic baixet:

—Coratge, germans! Tots hem de plantar cara a l'enemic; tots hem de sacrificar quelcom al nostre ideal. Recordeu aquell heroic soldat dels primers dies. Preneu-lo com a símbol. Evoqueu-lo sovint. El recordeu? El dugueren en una llitera, a braços dels companys, amb una mà de menys, que un obús enemic acabava d'arrencar. Aixecà en l'aire el monyó sangonós i cridà «No passarà!».

Quan tingueu febre, quan sofriu desil·lusions, quan us aclapari l'enyorança, recordeu aquest heroi desconegut i repetiu aquelles paraules: NO PASSARÀ!

Vita FELBER

(De la Creu Roja anglesa)

Romance a Francisca Solano

MUERTA EL 26 DE JULIO EN
EL ESPINAR POR LAS BALAS
FASCISTAS, EN DEFENSA DE
UNA ESPAÑA JUSTA.

¡Alta Francisca Solano,
por los pinos de la sierra!
En Peguerinos sonaron
sus risas blancas y nuevas
cuando buscó al enemigo
por la callada arboleda.
Con un fusil en la mano,
como una rosa morena,
allí va con sus hermanos,
canto y luz, por la vereda.
Era un sábado de julio
cuando cruzaron la sierra
para caer sobre ellos
y el Espinar, de sorpresa.
¡Alta Francisca Solano,
en los ojos dos centellas!
En sus dos manos crispadas
le temblaba la escopeta
y llevaba la garganta
agria de pólvora seca.
El capitán que los manda
hacer retirada ordena.
Como canción de victoria
la Internacional ondea
sobre los pinos callados
hechos vibrar de bandera.
La luna, por los pinares,
que su alegría contemplan,
anchos de silencio verde,
hombro con hombro les llevan
Con ellos marcha Francisca,
clara de luz y serena.

Por una esquina del cielo
le vuela la cabellera.
De pronto, tiembla su frente
y la angustia se la quema:
con ellos no va su hermano,
Solano de pura cepa.
Y a su espera y a su busca
la otra Solano se queda.
¿Por qué te quedaste sola
con la noche, con la sierra?
Tu hermano ya está seguro.
Tu clara angustia serena.
No te quedes aquí sola,
que el enemigo te acecha,
que tú eres, fusil y rabia,
como una rosa morena.
¡Alta Francisca Solano,
bajo la luna pequeña!
Como una luz por el monte,
Francisca la noche llena.
Era ya casi mediada
cuando cayó prisionera.
Cuatro manos la cogieron
por los brazos de azucena,
y bajo la luna rosa,
amenazando a docenas,
con sucia palabra zafia,
al Espinar se la llevan.
¡Alta Francisca Solano,
tus sienes la muerte besan!
Te llamaban nuestras voces,
angustiadas en la espera.

Tu risa no amparará
con su calor nuestras venas.
Hay diez balas y diez manos
en diez brazos de diez fieras.
¿Por qué te quedaste sola
con la noche, con la sierra?
Con otros hermanos tuyos
que un mundo nuevo guerrear,
te pusieron a una tapia,
cuerpo de rosa morena.
Frente a tus ojos brillantes,
de fusiles una hilera.
En la boca una sonrisa,
estabas fuerte y serena
y al silencio de la noche
una descarga te quema.
¡Alta Francisca Solano,
bajo la luna pequeña!
En nuestros labios, el viento,
que la luna en plata muestra,
ha derramado calientes
tus voces de la arboleda.
Tú vives en nuestro pecho
que la santa lucha ordena.
Y en el monte sigue siendo
la estrella soñada y cierta.
¡Alta Francisca Solano,
tú estabas fuerte y serena!
Por los ojos desmayados
te pasa la España nueva.

Francisco GINER
ARCHIVOS
ESTATALES

Solidaritat

DE L'ESTRANGER ENVERS L'ESPANYA REPUBLICANA

EL Comitè Mundial de Dones Contra la Guerra i el Feixisme ha editat unes postals, la simple venda de les quals, a preu completament voluntari, ha permès a dit Comitè d'ofrenar tot l'equip d'una casa per a infants destinat a Can Toni Gros, de Vic. La postal porta escrit al dors: «Merci pour les enfants d'Espagne à madame..... qu'a versé..... francs pour la maison d'enfants de Can Toni Gros (Vic), Catalogne.» (Els punts suspensius són omplerts amb el nom de la donant i la quantitat ofertada.)

Aquesta fotografia representa la casa d'infants de Can Toni Gros, equipada esplèndidament gràcies a la bondat del Comitè Mundial de Dones.

FECUNDITAT BENAUURADA

NICOLAUEA Akaptieva, una ciutadana soviètica. Solament té vint-i-nou anys. Possedeix dos fills, un de vuit i l'altre de quatre anys. Ara n'esperava un tercer. Heus ací que a primers d'any la ciutadana Nicolauena ha parit... quatre fills d'un cop. Quatre fills! Arribats al món fàcilment i sense dolor, gràcies al procediment del savi doctor Laurié de Sverdlovsk. Potser algunes de les nostres lectores ignoren aquest meravellós procediment que ha permès a unes tres-centes mil russes de parir sense sofriment.)

Aquest esdeveniment s'escaigué a Zagorsk, prop de Moscou.

En qualsevol lloc del món el fet d'infantar quatre criatures hauria estat una desgràcia. (En el millor dels casos, aquesta prolixitat hauria servit de motiu d'exploració.) Aquest fet solament pot ésser un cas de benaurança allà en el territori de la U. R. S. S. — la sisena part del món —, lla on neix una humanitat nova, lla on els fills no constitueixen una maledicció, puix que abans d'arribar a la vida ja tenen assegurada l'existència, amb totes les possibilitats i garanties degudes a un ésser humà; lla on hom té cura de la mare i dels fills amb una sol·licitud intensa...

Heus ací Nicolauena, amb els seus quatre plançons, ben instal·lada en una clínica, voltada de flors, de fleminadures... Els quatre petits han vist la llum en aquesta casa hospitalària, sota la direcció d'un metge que ha assistit a la mare. Sense moure's del llit, la mare fecunda, carregada però de preocupacions, rep la nova que el Comitè del Partit posa a la disposició de la família un pis moblat.

La partera cada dia rep felicitacions i presents. Ara els petits fills de Nicolauena ja tenen sis mesos. Creixen sans i ben alimentats, sota la cura amant de les perfectes organitzacions soviètiques.

L'Institut d'Obstetrícia i de Ginecologia s'ha interessat pel cas i ha portat la família a Moscou. L'augment considerable de fills no ha portat preocupacions econòmiques a Nicolauena. Al contrari, ha guanyat comoditats sense témer aquella tràgica explotació del «cas rar» inevitable en certes latituds. Nicolauena segueix a la seva vida normal, és a dir, fa d'honrada treballadora.

Penseu que la prolixitat d'una mare a Rússia no és un cas de benaurança.

VOLS SABER QUI ETS?

Secció grafologica de COMPANYYA

RESPOSTES

UNA CATALANA. — Característica sobresortint: canvis de geni accentuadíssims, veritables caigudes en un abisme de misantropia, de les que no us refeu fàcilment. Emotivitat, nerviosisme. Una mena de corcò interior; per la cosa menys complicada us feu mala sang. Malfiança, reserva. Tot plegat us lleva energia. Molt apassionada. Amb tot, sou perseverant. Sou senzilla, de costums moderades i simples.

UNA ADMIRADORA DELS INFANTS. — Molts punts temperamentals de contacte amb «Una catalana», però una mica més de serenitat i materialisme. Segurament patiu d'una lleugera afecció cardíaca: palpitations, etcètera. Esperit estalviador. Lògica. Xerraire. No pas massa constant. Una inclinació a la feblesa que acaba dominant-se amb penes i treballs. Cortesia.

ESTUDIANTINA. — No us permeteu el luxe de les rauxes temperamentals, perquè això podria destorbar els vostres projectes. Sou enèrgica, pràctica i ambiciosa. Sabeu el que voleu i per on s'hi va, i no escatimeu els mitjans per arribar-hi. Activa, freda i calculadora. Una mica d'orgull i vanitat a estones perdudes. Bondat, dolcesa. No sabeu el que són «males llunes», per la qual cosa no cal dir que us felicitem.

MINERVA. — Ens demaneu un consell, i nosaltres us en donem un altre: canvieu el vostre tipus de lletra. Estèticament queda bé, però grafològicament és del pitjor que podeu imaginar-vos. Aquesta lletra, que heu adoptat segurament perquè «fa bonic», indica hipocresia extrema, egoisme, artificio, vanitat, materialisme rastrer, malfiança, mentideria, etcètera. Ja veieu. Del vostre veritable «jo» s'hi noten alguns signes, com sentit de la bellesa, esperit del deure, tenacitat, energia i imaginació. Creieu-nos: poseu-vos davant del paper, deixeu que la mà corri espontàniament, i aleshores envieu-nos la prova perquè fem el vostre veritable retrat grafològic.

R. B. d'A. Indubtablement, companya, la vostra situació us influeix, i és molt natural. Aquest desequilibri de circumstàncies el marquem a la lletra, on s'hi troba, en efecte, irritabilitat, impaciència, duresa i una certa aspror. Fixeu-vos en si abans de tot això feieu la lletra més rodona. També és indubtable que abans teníeu més bon cor que ara. Però no defalliu, amiga: us assegurem que no teniu caràcter de deixar-vos vèncer: sou tenaç i, malgrat tot, optimista. Tingueu present que ni el Destí, gran senyor, pot res contra els tossuts i els que posen bona cara al mal temps.

MAD i MADDIA

En Guillem a l'illa volcànica

(Continuació.)

Naturalment, els salvatges no sentien por del vailet; més aviat sobtament i una mena d'encís.

Aquell noi blanc i ros, d'ullets vius i decidits i cabellera rinxolada, no s'assemblava de res a tot el que els caníbals coneixien.

Certament, semblava un cadell d'home. Però si ho era, d'on havia vingut?

La nit passada ells havien recollit un cos de blanc, mig esvanit. Se l'endugueren bo i considerant-lo com un enemic presoner. Però estaven completament certs de no haver vist més que un home. Què venia ara a fer ací aquell èsquitx?

Guillem, entretant, mig desesperat però molt decidit, els feia grans gestos bo i assenyalant Ull de Vidre, el mar, la fogaina, el capitost...

Ningú no sabia què voldria dir tot allò. Hi havia tanta expressió i tanta autoritat en els accionats de Guillem, que la cerimònia de rostir

Gaviota
EL VESTIT DE BANY PERFECTE

Casa Vilardell

HOSPITAL, 36-38 VIA DURRUTI, 49-51 SALMERON, 17
FONTANELLA, 17 **Barcelona** CARME, 73

Ull de Vidre havia ben passat a segon terme. Estava interrompuda de ple.

Els salvatges començaven de creure que se les havien amb un enviat celestial (de l'Olimp Caníbal, està clar!). Un déu petit i voluntariós que els manava quelcom que ells, els cànids salvatges, no acabaven de comprendre, però que de no obeir podria costar-los d'allò més car.

Tota la tribu, amb el capitost al davant, voltà Guillem amb gran admiració. Estaven seriosament impressionats i convençuts que aquell semidéu petit i graciós era vingut per a advertir-los d'algun perill o renyar-los per algun manament. Guillem, en veure's tan respectat, pensà tot d'una en aprofitar aquesta avinentesa a favor d'Ull de Vidre.

Tot seguit féu gest als salvatges de deslligar el blanc empaquetat i a punt d'ésser rostir.

Ells obeïren tot d'una, amb gran alegria d'Ull de Vidre i gran sorpresa de Guillem, que no es creia haver esdevingut un personatge capaç d'ésser obeït per tota una tribu de caníbals.

Però el xicot era d'aquells que no perden el cap. Molt seriós, completament amarat del seu rol, s'atansà al gran capitost, féu senya al blanc que s'atansés, prengué una mà de cada u d'ambdós i les col·locà l'una damunt l'altra.

Estrenyé el conjunt amb molta torça, i assenyalà a tots els salvatges que Ull de Vidre romaní vinculat a ells per l'estreta que s'acabava de fer amb llur capitost.

Després d'això, tot foren crits de joia.

(Continuarà...)

Motiu de joia
per un vestit nou
Fertigfabrik
WOLFGANGS
ALMANNYS

MATARÓ

Les dones de Mataró han instal·lat un taller de confecció de vestits destinats als combatents del front, per mediació del S. R. I.

Les dones de Mataró abandonen les llars per a anar, diligents i volenteroses, a treballar en profit de la guerra antifeixista.

Per la victòria contra el feixisme.
Per a poder guanyar la guerra.
Val més ésser vídues de va-
ents que dones de covaris.
**VISCA L'EXERCIT
POPULAR REGULAR**

LES DONES DE SABADELL TREBALLEN PER A LA GUERRA

LES tasques portades a cap pel Comitè d'Enllaç Femení ja donen fruit, especialment els cursets d'embenadura i cures d'urgència, els quals han assolit un veritable èxit.

El doctor Moragues és el mestre. Hi cooperen també els companys sanitaris R. Bosch, J. Rius i J. Masferré.

Una cinquantena de companyes, inspirades en un sentit humanitari, han estudiat amb gran entusiasme, i demostrat haver-lo comprès, el caire de la guerra antifeixista.

Puc palesar que els afanys i neguits d'aquestes companyes per a superar-se a si mateixes és gran. No escatimen esforços; àdhuc adquireixen llibres per l'estudi teòric. Es mereixen un elogi sincer, puix que si bé no els manca l'ajut, quan el demanen, mostren a bastament llur amor per la causa del poble. També han sol·licitat reemplaçar els companys sanitaris que són cridats al front.

La sol·licitud ha estat admesa pel Comitè Central de la Creu Roja, i ja tenim les nostres dones sabadellenques disposades, quan calgui, a sortir al carrer per a donar auxili als ferits i contusos.

La guerra pren de dia en dia viarany distints; per això les dones que en els primers moments marxaven al front han comprès ara que la dona antifeixista ha de cooperar també a la reraguarda, per assolir la victòria.

Sabadell no ha volgut romandre en pla d'inferioritat. Hi ha l'entusiasme suficient per a no escatimar sacrificis, esforços, abnegació i heroisme, si calgués.

Les companyes del Comitè d'Enllaç Femení han convertit en realitat la unificació amb els companys de la Creu Roja. Ara cal treballar per a que la dona doni el màxim de rendiment, en la substitució de l'home.

Totes les companyes que formen el Comitè d'Enllaç Femení estan satisfetes i joioses de l'obra que han dut a terme.

Les autoritats no han escatimat tampoc llur simpatia ni llur ajut.

Les companyes que han estudiat ho han fet amb entusiasme, i el

doctor Moragues ha estat el mestre orientador i conscient que les ha guiat.

Els companys sanitaris R. Bosch, J. Rius i J. Masferré també han cooperat eficaçment, dirigint les pràctiques d'embenadura.

A tots plegats diem: Salut i coratge, companys!

UNA CRIDA EMOCIONANT I JUSTÍSSIMA

LA Federació Nacional d'Associacions Femenines Xineses, presidida per la muller del mariscal Txang-Kai-Xec, ha adreçat una crida a totes les dones del món en la qual és denunciada la invasió de què els japonesos fan objecte la Xina.

Entre d'altres coses, el manifest, que està redactat en tons de gran energia, diu:

«El poble xinès lluitarà fins haver reconquistat tot el nostre territori nacional. Lluitarem no solament per la Xina, sinó també per la justícia internacional i la seguretat col·lectiva. Demanem a totes les dones del món que ens donin llur ajut moral, en nom de la justícia i de la humanitat.»

A LES ASSOCIACIONS FEMENINES XINESES

EN mig de la nostra pròpia angoixa de dones catalanes en lluita per un ideal de llibertat, hem escoltat el crit emocionant que les dones xineses han fet arribar fins a nosaltres per mitjà d'un manifest.

Vosaltres, dones xineses que veieu envaïdes les vostres terres per l'imperialisme nipó, d'acord amb el feixisme internacional, podeu donar-vos compte una vegada més dels maneigs inconfessables que mouen les diplomàcies dictatorials.

Defenseu el vostre terreny amb tota l'ànima, així com nosaltres prometem no cedir ni un sol pam del nostre propi territori, i davant les hordes assassines que els feixistes envien posem-hi tot el daler del nostre pit i tot l'entusiasme de la nostra fe. Vosaltres i nosaltres tenim en joc totes aquelles coses que són les raons poderoses que ens permeten viure amb dignitat. Val la pena de perdre la vida en llur defensa.

Lluita aferrissada, companyes xineses. Endavant fins la victòria, que us desitgem total i aviat.

Sabem com és dolorós veure caure els propis fills, devorats per aquest monstre que és la guerra; però també, i per pròpia experiència, sabem com seria de cruel si els enemics de la cultura i de la veritable civilització arribessin a assolir el triomf. Ningú no podria estar tranquil en la seva llar; ningú no podria tenir segura la seva vida. Tots els nostres pobles serien convertits en un immens camp de concentració; tot seria mort, desolació i misèria. La represió més violenta, el carnatge més cruel i inhumà i l'anihilament de la consciència en serien les conseqüències immediates.

Per alliberar el món dels imperialismes tòrics, que necessiten imprescindiblement de la mort per a poder alimentar llurs insans apetits, avant, companyes xineses; pel triomf esclatant de la justícia, la pau i la llibertat dels pobles!

Fins a la vostra i la nostra victòria!

Comitè de Dones contra la Guerra i el Feixisme

COL·LABORADORES

Maria BALDÓ DE TORRES • Maria Dolors BARGALLÓ • Carme CONDE • Concepció CATASÚS • Candelària ESCOLA • Matilde HUICI • Anna MURIA • Carme MONTORIOL • Margarida NELKEN • «PASIONARIA» Francesca PRAT • Maria PI DE FOLCH • Mercè RODOREDA • Isolina VILADOT • Maria Teresa VERNET

Nº 9 Companya

ANY I

15 D'AGOST DEL 1937

Societat General de Publicacions
(Empresa Col·lectivitzada)
Barrell, 243-249, Barcelona.

© Archivos Estatales, cultura.gob.es

30 cts

ARCHIVOS
ESTATALES